

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/409/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7514217895
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7514217895.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobkyne A. L., K. U. XX, Y.astúpenej JUDr. Ladislavom Miklošom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Vodná 6, IČO: 31 309 909, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Bratislava, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o zaplatenie 20 126,76 € istiny s prísl., o odvolaní strán sporu proti rozsudku 16C/296/2014-121 z 27.7.2018 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

O d m i e t a odvolanie žalobkyne proti výroku I. a II.
P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I.,II.,IV. a V.
Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyni škodu 857,48 € s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 10.10.2014 do zaplatenia, všetko v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 2 000 €, v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. III. Zastavuje konanie v časti o zaplatenie 1 300 €. IV. Žalobu v zostávajúcim rozsahu zamietá. V. Žalobkyňa má voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 26 % s tým, že o jej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, aké právo žalobkyňa uplatnila žalobou, doručenou mu 6.10.2014, a čoho sa domáhala, čím podanú žalobu odôvodnila (reprodukoval jej podstatný obsah), vymenoval listiny, ktoré na preukázanie tvrdení uvedených v žalobe žalobkyňa predložila, resp. v priebehu konania doložila, čo žalovaná, ktorá nárok uplatnený žalobou neuznávala, uviedla (čo tvrdila, na čo poukazovala, čo poznamenala) a čo navrhla v konaní pripojiť a, čo zistil z pripojeného vyšetrovacieho spisu ORP-668/OJP-KS-2010 i tr. spisu 5T 85/2011. Ďalej, citujúc znenie § 3, § 5 ods.1 a § 6 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, uviedol: Oprávnenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len GP SR) konať v mene štátu vyplýva z § 4 ods.1 písm. f) zák.č.514/03 Z. z. Uplatnený nárok bol predbežne prerokovaný podľa § 15, § 16 zák.č.514/03 Z. z., čím boli splnené podmienky vyžadované zák. pre konanie o nároku žalobkyne pred ním. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo 7.4.2014. Požadovala náhradu škody 1 226,76 €, titulom trov obhajoby vynaložených v tr. konaní, 1 300 €, titulom cestovných výdavkov, ako aj nemajetkovú ujmu 17 600 €. Skúmal, či je daná zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím tak, ako to vo svojej žalobe tvrdila žalobkyňa. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je kumulatívne splnenie 3 základných predpokladov, a to 1. nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, 2. vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Všetky tieto podmienky musia byť splnené súčasne, preto o vzniku zodpovednosti

nemožno hovoriť, ak chýba ktorýkoľvek z týchto predpokladov. Zák. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Základ nároku žalobkyne vychádza z tr. stíhania začatého na základe uznesenia vyšetrovateľa zo 7.4.2011, ktorým bola obvinená z prečinu útoku na verejného činiteľa. Jej sťažnosť ako obvinenej voči uzneseniu vyšetrovateľa bola zamietnutá uznesením prokurátora z 3.5.2011. Na Okresný súd (ďalej len OS) Košice - okolie bola 30.6.2011 podaná obžaloba a rozsudkom z 28.1.2013, právoplatným 26.6.2013 bola oslobodená spod obžaloby. Z dôvodu oslobodzujúceho rozsudku považuje uznesenie vyšetrovateľa zo 7.4.2011, uznesenie prokurátora z 3.5.2011 i tr. rozkaz (ďalej len TR) OS Košice - okolie z 18.8.2011 za nezákonné. Výklad cit. § 6 zák.č.514/03 Z. z. v súvislosti s posudzovaním nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí tr. stíhania a vznesení obvinenia v prípade, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, je riešený ustálenou rozhodovacou činnosťou súdov Českej republiky (ďalej len ČR), aj SR. Poukazuje, napr. na rozhodnutia Najvyššieho súdu (ďalej len NS) SR 1Cdo 53/1993, 4MCdo 15/2009, 4Cdo/183/2009, 4Cdo 54/2011 a 7Cdo 145/2011, rozhodnutia Ústavného súdu (ďalej len ÚS) SR II.ÚS 25/2011, I.ÚS 540/2016 a III.ÚS 754/2016, ÚS ČR I.US 554/2004 a IV.US 428/2005. Ako vyplýva zo zmienených rozhodnutí, pri zohľadnení zmyslu a účelu právneho predpisu (zák.č.514/03 Z. z., predtým zák.č.58/69 Zb.), čl.46 ods.3 Ústavy SR, ktorým je ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nevyžaduje sa výlučne formálne zrušenie (zmena) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky je nutné vykladať extenzívne. Ak sa nenaplnil predpoklad o spáchaní tr. činu obvineným, čo sa prejavilo buď zastavením tr. stíhania, postúpením veci na prejednanie priestupku alebo oslobodením obvineného spod obžaloby, má to rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí tr. stíhania pre nezákonnosť. Akceptácia názoru, že zodpovednosť štátu za škodu by bola daná iba v prípade zrušenia uznesenia o začatí tr. stíhania pre nezákonnosť, by bola výkladom formalistickým, reštriktívnym a ústavne nekonformným, nakoľko už samotné tr. stíhanie je spôsobilé vyvolávať vznik majetkovej škody i nemateriálnej ujmy. Ten, proti komu bolo tr. stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Záver, že oslobodzujúci rozsudok by mal z hľadiska § 6 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. odlišný význam ako zrušenie rozhodnutia pre jeho nezákonnosť, by bol v rozpore so zmyslom úpravy zodpovednosti štátu a s myšlienkou, aby každá zák. predpokladaná majetková ujma spôsobená štátom bola nahradená. Od uvedeného výkladu a rozhodovacej činnosti súdov nemá dôvod sa odchyliť ani v tomto konaní a námietky žalovanej o absencii nezákonného rozhodnutia sú formalistické a odporujúce zmyslu i účelu zákonnej aj ústavnej ochrany práva na náhradu škody pri výkone verejnej moci. Je nepochybné, že žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby pre skutok, pre ktorý bolo voči nej vznesené obvinenie, čím sa toto uznesenie považuje za nezákonné rozhodnutie. Odkaz žalovanej na rozhodnutia ÚS SR, NS SR, súdov nižšieho stupňa, aj ESLP nemá vplyv na doterajšiu ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov. Citoval, čo ÚS SR v rozhodnutí z 13.12.2016 I.ÚS 540/2016, v bode 25. odôvodnenia uviedol, a čo ďalej v bode 27. odôvodnenia uvádza. Citoval, čo ÚS SR v rozhodnutí III.ÚS 754/2016 z 24.1.2017, v bodoch 20. a 21. odôvodnenia konštatoval. Žalovaná poukazovala na rozhodnutie ÚS SR II.ÚS 163/2013, k čomu uvádza, že spomínaným nálezom vyslovil ÚS porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl.46 ods.1 Ústavy SR a čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom NS SR 5MCdo 1/2011 v jeho zamietajúcej časti. Rozhodujúcim dôvodom pre rozhodnutie ÚS bolo, že NS SR sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s otázkou plynutia premlčacej lehoty na náhradu škody proti štátu, ani s otázkou príčinnej súvislosti medzi škodou a škodovou udalosťou. Preto je potrebné konštatovať, že ide o skutkovo odlišnú vec od veci prejednávanej. Rozsudok NS SR 7Cdo 27/2011, na ktorý odkazuje žalovaná, nie je aplikovateľný na posudzovanú vec, pretože v uvedenom konaní sa NS nezaoberal otázkou zákonnosti, resp. nezákonnosti rozhodnutia o vznesení obvinenia, ak sa tr. konanie neskončilo odsudzujúcim rozsudkom. Podstatným v preskúmvanej veci bolo posúdenie, či rozhodnutia prvostupňového i odvolacieho súdu, ktoré boli dovolacím súdom zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci s tým, že vec bola vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, sú nezákonnými rozhodnutiami a môžu zakladať zodpovednosť štátu za škodu. Žalovaná poukazuje na rozsudok NS SR 3Cdo 201/2007 a cituje, čo v ňom bolo konštatované. K uvedenému uvádza, že predmetom preskúmvania dovolacieho súdu bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 O. z., a teda ide o skutkovo odlišnú vec od prejednávanej veci. Rozsudok ESLP vo veci Lavrechov proti ČR z 20.6.2013, je rovnako bez vplyvu na posudzovanú vec, nakoľko sa týka posudzovania dôvodnosti a zákonnosti tr. konania výlučne vo vzťahu k nároku štátu na prepadnutie peňažnej záruky, ktorá bola zložená obvineným. Súd konštatoval, že peňažná záruka, vzhľadom na osobitný právny režim v rámci tr. konania, môže v prípade, že konanie bolo vedené v súlade so zák., prepadnúť v prospech štátu, a to aj v prípade, ak sa tr. konanie ukončí postúpením veci na prejednanie priestupku alebo dôjde k zastaveniu tr.

stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby. Opierajúc sa o prezentovanú, ustálenú súdnu prax a právne názory vyjadrené v rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít (NS SR, ÚS SR i ÚS ČR), má za preukázané splnenie jednej z podmienok pre určenie zodpovednosti štátu za škodu - existenciu nezákonného rozhodnutia. Následne skúmal existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou uplatňovanou žalobcom. Citoval znenie časti § 17 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. „Príčina“ súvislosť znamená priamy, bezprostredný vzťah príčiny a následku, pričom musí ísť o hlavnú, priamu a bezprostrednú príčinu škody. Titulom skutočnej škody, po čiastočnom späťvzatí žaloby, žalobkyňa uplatňovala 1 226,76 € ako trovy obhajoby vynaložené v tr. konaní. Citoval znenie § 18 ods.1,3 zák.č.514/03 Z. z. V súlade s cit. zák. ust. má žalobkyňa právo na náhradu trov právneho zast. vynaložených v tr. konaní. Je irelevantné, či išlo o prípad nutnej obhajoby alebo nie, pretože právo obvineného zvoliť si obhajcu v tr. konaní je súčasťou ústavného práva na právnu pomoc (čl.47 ods.2 Ústavy SR). Príčinná súvislosť medzi takto vzniknutou škodou u „žalobkyňi“ a tr. stíhaním je nepochybná, keďže bez prebiehajúceho tr. stíhania by si nebola zvolila obhajcu (k tomu pritom došlo až po doručení TR, keď už bola v pozícii obžalovanej). Žalobkyňa predloženými výpismi z účtu preukázala úhradu trov obhajoby zvolenému advokátovi JUDr. Zoltánovi Koreňovi 25.11.2011 580,94 €, 2.11.2012 320 € a 3.10.2013 325,82 €, na základe faktúr vystavených advokátom 25.11.2011 (č.0282011), 2.11.2012 (č.0452012) a 3.10.2013 (č.0642013). Nakoľko žalovaná namietala priznanie náhrady trov právneho zast. a skutočnosť, že v rámci náhrady škody možno priznať len účelne vynaložené trovy právneho zast. a odmenu vo výške tarifnej odmeny, preskúmaval výšku a účelnosť trov právneho zast. v tr. konaní. Z tr. spisu 5T/85/2011 vyplýva uskutočnenie týchto úkonov zvoleným obhajcom: - prevzatie a príprava zast. 26.10.2011, - podanie odporu proti TR 26.10.2011, - účasť na hlavnom pojednávaní 28.11.2011 - odročené bez prejednávania veci, - účasť na hlavnom pojednávaní 6.2.2012 - trvanie 2 hod., - účasť na hlavnom pojednávaní 19.3.2012 - trvanie 1,5 hod., - účasť na hlavnom pojednávaní 14.5.2012 - trvanie 1,5 hod., - účasť na hlavnom pojednávaní 11.6.2012 - trvanie 25 min., - účasť na hlavnom pojednávaní 17.9.2012 - trvanie 50 min., - účasť na hlavnom pojednávaní 17.12.2012 - odročené bez prejednávania veci, - účasť na hlavnom pojednávaní 28.1.2013 - trvanie 2 hod. 15 min., - písomné podanie na súd z 15.4.2013 - vyjadrenie k odvolaniu proti rozsudku a - účasť na verejnom zasadnutí 26.6.2013 - len vyhlásenie rozhodnutia. Titulom nákladov za fotokópie zo súdneho spisu uhradil obhajca 24.11.2011 3,96 €. Citoval znenie § 12 ods.3 písm. a), § 14 ods.1 písm. a),b),c),ods.5 písm. b), § 15 písm. a), § 16 ods.3 a § 18 ods.3 vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách za poskytovanie právnych služieb. V súlade s cit. ust. priznal žalobkyňi náhradu trov právneho zast. za úkony právnej služby v r.2011 v sume 165,13 €. Odmena obhajcu zodpovedá sume 123,50 € za 2 úkony po 61,75 € (prevzatie a príprava zast. a podanie odporu) + 15,44 € (1/4 zo sumy 61,75 € za hlavné pojednávanie 28.11.2011, odročené bez prejednávania veci) a náhrada hotových výdavkov sume 26,19 € (náhrada fotokópií 3,96 € + 3 x náhrada paušálnych výdavkov za každý úkon právnej služby po 7,41 €). Za obhajobu v r.2012 bola žalobkyňi priznaná suma 379,58 €, pozostávajúca z odmeny za 5 úkonov právnej služby po 63,58 € (účasť na hlavných pojednávaniach 6.2., 19.3., 14.5., 11.6. a 17.9.2012) a 1 úkon po 15,90 € (1/4 zo sumy 63,58 € za účasť na hlavnom pojednávaní 17.12.2012, ktoré bolo odročené bez prejednávania). Tiež priznal žalobkyňi náhradu paušálnych výdavkov 45,78 € (6 x 7,63 €). Za úkony obhajcu žalobkyne v r.2013 priznal žalobkyňi náhradu trov v sume celkom 169,86 €, a to odmenu 146,43 € za 2 úkony právnej služby po 65,08 € (hlavné pojednávanie 28.1.2013 a vyjadrenie k odvolaniu 16.4.2013) a 1 úkon po 16,27 € (1/4 zo sumy 65,08 € za účasť na verejnom zasadnutí, na ktorom došlo len k vyhláseniu rozhodnutia) a taktiež náhradu paušálnych výdavkov 23,43 € (3 x 7,81 €). Nakoľko je obhajca platiteľom dane z pridanej hodnoty, priznaná odmena a náhrada hotových výdavkov vo výške celkom 714,57 € bola zvýšená o 20 % DPH t.j. na sumu 857,48 €. V uvedenom rozsahu považoval žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu škody za dôvodný a preukázaný. Uskutočnenie iných úkonov právnej služby alebo vynaloženie iných hotových výdavkov v tr. konaní obhajcom, ako vyplývajú zo spisu 5T 85/2011, neboli zdokladované. Žalobkyňa okrem náhrady škody požadovala nemajetkovú ujmu 17 600 € dôvodiac, že doposiaľ viedla riadny život, nebola tr. stíhaná a toto tr. konanie znížilo jej dôstojnosť a vážnosť v okruhu známych, rodiny ako aj na pracovisku v zahraničí. Tvrdené skutočnosti preukazovala svojou výpoveďou, ako aj výpoveďou svedkov a odpisom z registra trestov. Poukazovala pritom na nález ÚS SR III.ÚS 754/2016, podľa ktorého suma 620 € za mesiac tr. stíhania nie je neprimeraná. Zdôraznila tiež, že priznanie nemajetkovej ujmy plní represívnu i preventívnu funkciu, či už individuálne alebo generálne. Citoval znenie § 17 ods.2,3 zák.č.514/03 Z. z. Ako vyplýva z cit. zák. ust., priznanie nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy pri konštatovaní porušenia práva (nezákonného rozhodnutia/nesprávneho úradného postupu), ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením pre poškodeného, pričom zásah tejto intenzity musí žalobca preukázať. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Jej výšku

určuje úvahou s prihliadnutím na závažnosť spôsobenej ujmy, vychádzajúc predovšetkým z kritérií uvedených v § 17 ods.3 zák.č.514/03 Z. z. Z predloženého odpisu z registra trestov z 11.4.2018 vyplýva, že žalobkyňa nemá záznam v registri trestov GP SR. Reprodukoval, čo vypovedali (uviedli) žalobkyňa, svedkovia A. L., matka žalobkyne, A. G., dobrá kamarátka a súčasná kolegyňa žalobkyne, J. R., kamarát žalobkyne, F. L., otec priateľa žalobkyne, D. L., matka priateľa žalobkyne, a čo navrhovaný svedok F. L., priateľ žalobkyne, ktorý sa na pojednávanie nedostavil, uviedol v podanom písomnom vyjadrení. Na uvedené vyjadrenie priateľa žalobkyne neprihliadol ako na svedeckú výpoveď, nakoľko pre výsluch svedka písomnou formou neboli splnené podmienky vyžadované v § 196 ods.3 CSP, ale prihliadal naň ako na iný dôkazný prostriedok podľa § 187 CSP. K uplatnenému nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy uvádza, že každé tr. stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný, súkromný život stíhaného a predstavuje zásah do jeho cti a dobrej povesti tým skôr, ak „sa jedná“ o nepravdivé obvinenie. Vedené tr. stíhanie znamená zároveň pre stíhaného neistotu v jeho právnom postavení. Zák. sám predvída ako prioritný spôsob satisfakcie konštatovanie porušenia práva. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je až sekundárnou formou kompenzácie, pričom žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie, že prioritná forma satisfakcie je nepostačujúca. Náhrada nemajetkovej v peniazoch však má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok na obohacovanie sa. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že u „žalobkyňi“ nie je dostatočným zadosťučinením len konštatovanie porušenia práva, pretože došlo k závažnému narušeniu jej dôstojnosti, k poškodeniu jej dobrého mena a občianskej cti a narušeniu partnerského vzťahu. Žalobkyňa bola bezúhonným občanom, vyrastala v dedine s cca 3000 „obyvateľov“, obyvatelia poznali ju, jej rodinu i rodinu jej priateľa. Bolo preukázané, že v dôsledku prebiehajúceho tr. stíhania bola narušená jej dobrá povesť v mieste jej bydliska i pracoviska. Toto tr. stíhanie malo negatívny dopad na jej psychický stav, zmenila sa, uzavrela sa a ťažko túto situáciu zvládala, nevedela spať a dokonca omdlievala. Narušil sa aj jej vzťah s jej priateľom, ktorý sa však postupne upravil. Tvrdenie žalobkyne a jej priateľa o narušení jej vzťahov s rodičmi jej priateľa neboli preukázané, rodičia jej priateľa túto skutočnosť nepotvrdili. Bolo preukázané, že prebiehajúce tr. stíhanie malo negatívny vplyv aj na jej rodičov a brata, ktorí túto situáciu tiež ťažko znášali. Vzal do úvahy dĺžku tr. konania (vyše 3 rokov) a povahu tr. vecí (útok na verejného činiteľa). Na strane druhej, prihliadol na skutočnosť, že počas tr. stíhania jej osobná sloboda nebola obmedzená a zohľadnil, že sa v obci zdržiava len občas, keďže dlhodobo žije v zahraničí. Dopad tr. stíhania nespôsobil stratu jej zamestnania, resp. neudržateľnú situáciu pre ňu na pracovisku, ani rozpad rodinných vzťahov či partnerského vzťahu. Zhodnotiac každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo svojej vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo za konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu (§ 191 CSP), posudzujúc predovšetkým povahu tr. vecí, dĺžku tr. stíhania a preukázaný zásah tr. stíhania do jej osobnostnej sféry a okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 €. Vo vzťahu k tomu, čo v prípadoch rozhodovania o výške nemajetkovej ujmy je - podľa názoru ÚS SR „prezentovanom“ v rozhodnutí III.ÚS 754/2016 - potrebné zohľadniť, reprodukoval body 32.-34. jeho odôvodnenia. Pre úplnosť k žalobkyňou tvrdenej primeranosti odškodnenia 620 € mesačne za čas vedenia tr. stíhania (opierajúc sa o nález ÚS SR III.ÚS 754/2016) uvádza, že ide o prípad neporovnateľný s prejednávanou vecou, pokiaľ ide o mieru a závažnosť zásahu do osobnostných práv poškodenej osoby. V prípade posudzovanom ÚS bol poškodený vo väzbe v trvaní 3 mesiacov, pričom tr. stíhanie trvalo 4,5 roka, počas väzby znášal poškodený ako policajt ponižovanie, stratil zamestnanie a on aj jeho rodina sa ocitli v hmotnej núdzi, skrachovala jeho chovná stanica psov, dostal srdcový kolaps a bol dlhodobo práceneschopný, jeho prípad bol medializovaný, jeho manželstvo sa rozpadlo atď.). V prejednávanom prípade zásah do osobnostnej sféry poškodenej nemal zďaleka takú intenzitu. Priznanie nemajetkovej ujmy z dôvodu plnenia preventívnej funkcie v tomto prípade nepovažuje za odôvodnené, pretože orgány činné v tr. konaní postupovali v súlade s Tr. por. a za účelom objasnenia tr. činu vykonávali voči žalobkyňi procesné úkony. Ak mala záujem niečo zmeniť, aby sa podobné situácie nestali aj iným občanom, mohla podať podnet na tr. stíhanie voči starostovi obce, resp. svedkovi, ktorí mali ju krivo obviňovať a mali krivo vypovedať. Dodáva, že v záujme procesného úspechu v súdnom konaní musí strana sporu splniť jednak povinnosť tvrdenia skutočností rozhodujúcich pre predmet sporu a vyplývajúcich z ust. hmotného práva, ktoré sa na právne pomery sporových strán vzťahujú, ako aj povinnosť dôkaznú, t.j. preukázať, že ním tvrdené skutočnosti sú pravdivé. V tomto smere stranu sporu zaťažuje dôkazné bremeno, teda predloženie takých dôkazných prostriedkov, ktoré sú spôsobilé privodiť pre neho priaznivé rozhodnutie o skutočnostiach ním tvrdených tak, aby ich na základe vykonaného dokazovania súd uznal za pravdivé. Právo žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej náhrady škody vyplýva z § 517 O. z. (citoval znenie jeho ods.1. prvej vety a ods.2) a § 16 ods.4 zák.č.514/03 Z. z. (znenie jeho tretej vety citoval). Žalobkyňa požadovala úroky z omeškania od

7.10.2014, vychádzajúc z uplynutia 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku na základe žiadosti zo 7.4.2014. Žiadosť o predbežné prerokovanie je datovaná 7.4.2014, avšak nepreukázala, že v uvedený deň bola táto žiadosť doručená žalovanej. V žalobe sama uviedla, že v uvedený deň bola žiadosť odoslaná. Preto vychádzal z tvrdenia Ministerstva spravodlivosti SR, ktorému bola žiadosť adresovaná, že žiadosť mu bola doručená 9.4.2014, čo sa javí ako odôvodnené, vzhľadom na čas potrebný na doručenie písomnosti v listinnej forme. 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku tak uplynula 9.10.2014, žalovaná je v omeškaní od 10.10.2014. Výška úrokov je určená § 3 ods.1 nar.vl.č.87/95 Z. z. (jeho znenie citoval), čo v danom prípade predstavuje 5,05 % z dlžnej sumy ročne (5 % + 0,05 %). Závazkový vzťah medzi stranami nevznikol pred 1.2.2013, preto žalobkyni nepatria úroky z omeškania vo výške základnej úrokovej sadzby zvýšenej o 8 % (podľa § 3 znenia účinného do 31.1.2013, v spojení s § 10c vyhl.), ale len v ním priznanej výške. V časti nároku, ktorý vyhodnotil ako nedôvodný a nepreukázaný, bola žaloba zamietnutá. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 a § 262 ods.1 CSP (ich znenie citoval). Pri posudzovaní procesného úspechu strán sporu zohľadnil, že rozhodnutie o rozsahu nemajetkovej ujmy v peniazoch je stanovené na základe jeho voľnej úvahy, a preto sporová strana, ktorá uspeje pri posudzovaní tohto nároku, sa v súlade s ustálenou súdnou praxou považuje za plne úspešnú, a to v rozsahu priznaného plnenia (k tomu „vid“ uznesenie ÚS SR z 8.2.2017, I.ÚS 56/2017). Žalobkyňa bola v konaní procesne úspešnou stranou v rozsahu 63 % žalovaného nároku (857,48 € + 2 000 €), čo súčasne zodpovedá 37 % úspechu žalovanej (369,28 € + 1 300 €), v pomere vzájomnej úspešnosti tak bola žalobkyňa úspešná v rozsahu 26 % (63 % - 37 %). Za zastavenie konania v časti o zaplatenie 1 300 € procesne zodpovedá podľa § 256 ods.1 CSP žalobkyňa. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP).

3. Žalobkyňa napadla rozsudok včas podaným odvolaním a uviedla: S rozsudkom súdu sa nestotožňuje. Súhlasí iba s výrokom III., v ktorom súd konanie zastavuje. Zvyšné výroky (I., II., IV. a V.) napáda z dôvodu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods.1 písm. f) C. s. p.], rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) C. s. p.], a preto podáva odvolanie, s týmto odôvodnením: A Odvolacie dôvody. I Náhrada škody. Výrok súdu o náhrade škody I. „požuje“ za nesprávne právne posúdený, ktorý vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, keď priznal náhradu škody iba v sume 857,48 €, keď nepriznal trovy obhajoby za úkon ďalšej porady s klientom. Súd svoje rozhodnutie (bod 28 rozsudku) správne právne odôvodnil a správne posúdil príčinnú súvislosť. Súhlasí s názorom súdu, že nie je možné priznať viac, ako to umožňuje vykonávací vyhl.655/04 Z. z. v platnom znení, teda rozhodol v súlade s § 14 ods.5 písm. b) cit. vyhl. Nesprávne právne posúdenie vidí v tom, že súd nepriznal trovy obhajoby za ďalšiu poradú, a preto opätovne si uplatňuje náhradu škody v sume 1 083,96 € s úrokom z omeškania 5,05 %, a to od 7.10.2014, aj napriek tej skutočnosti, že ku škode došlo uhradením faktúr za obhajobu 3.10.2013 v sume 325,82 € (faktúra č.0642013), 2.11.2012 v sume 320 € (faktúra č.0452012) a 25.11.2011 v sume 580,94 € (faktúra č.0282011). II. Nemajetková ujma. Nesúhlasí s výrokom súdu II., že jej priznáva nemajetkovú ujmu 2 000 €. Rozhodnutie súdu v tejto časti považuje za nesprávne právne posúdené, nespravodlivé a nedostatočné. Žiadala nemajetkovú ujmu 17 600 €. Súd nesprávne argumentuje v bode 55 na str.16 rozsudku, keď uvádza, že novou úpravou zák.514/03 Z. z. bola určená horná hranica nemajetkovej ujmy, a to vo výške 50 násobku minimálnej mzdy určenej v národnom hospodárstve. Je otáznou, či táto právna úprava (novela) je v súlade s Ústavou SR. No i napriek tejto argumentácii uvádza, že k nemajetkovej ujme došlo za účinnosti pôvodného zák.514/03 Z. z., kde nebola určená horná hranica. Za správnu argumentáciu súdu považuje odôvodnenie rozsudku, kde tvrdí, že pri určení nemajetkovej ujmy sa má vychádzať z konkrétnych okolností prejednávanej veci. Odôvodnenie v bode 56 rozsudku na str.16 považuje za nepreskúmateľné z dôvodu, že nechápe úvahy súdu v jej konkrétnom prípade, a prečo vyhodnotil zásah do jej osobnostných práv v nižšej intenzite, ako v prípade uvedenom v náleze ÚS (sp. zn.: III.ÚS 754/2016-42, z 24.1.2017). Nepovažuje za správne, ak súdy priznávajú nemajetkovú ujmu verejne činným osobám vo väčšom rozsahu, ako bežným radovým občanom. Pre ilustráciu uvádza príklady priznanej nemajetkovej ujmy verejným činiteľom JUDr. Harabin „ves“ Petit Press 33 000 €, JUDr. Harabin vs 7 Plus 31 467 €, Mečiar vs 7 Plus 49 500 €, Fico vs 7 Plus 66 388 €, Pipta vs Petit Press 99 000 €. Ako vyplýva z uvedených príkladov je zjavný nepomer medzi jej uplatneným nárokom a priznanými nemajetkovými „ujmami“ verejným činiteľom. Z tohto pohľadu sa javí jej ako neprimerané nízke priznané finančné zadostučinenie, zároveň nespravodlivé a priam smiešne. Súd nesprávne vyhodnotil zásah do jej integrity, pričom je toho názoru, že „kto neprežil, nepochopil!“ (úvodzovky žalobkyňa). Ako môže súd (prostredníctvom sudcu) zistiť zásah do jej subjektívnych práv, ktoré nie sú hmotné. Môže, samozrejme, vychádzať iba z imaginárnych predstáv a úvah. Keď JUDr. Harabin vysúdi na nemajetkovej ujme 150 000 € za to, že printový denník zverejní prepis jeho „hovor“ s drogovým dilerom S., potom je na mieste otázka,

či priznaná nemajetková ujma 2 000 € je adekvátna za jej tr. stíhanie, za spôsob, akým ju predviedli policajti na výsluch, že súd jej uložil TR pokutu za prečin, že prokuratúra nevyužila svoje oprávnenie na zastavenie tr. stíhania, že začatie tr. stíhania voči nej malo vážne zásahy do jej súkromného života, poškodilo to jej dobré meno v obci. Nehovoriac o tom, že súd sa nevysporiadal s otázkou funkcie nemajetkovej ujmy v oblasti preventívnej a represívnej. Žiada, aby odvolací súd vyhodnotil rozhodnutie súdu za neadekvátne v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy a priznal jej nemajetkovú ujmu v súlade s jej žalobným návrhom, teda 17 600 €. Túto sumu považuje za primeranú a slušnú, aj v súlade s nálezom III.ÚS 754/2016-42, určite nie s cieľom zbohatnúť, keď vo Švajčiarsku, kde dlhodobo žije zarába mesačne viac ako 3 550 € v „čistom“ (úvodzovky žalobkyňa). III Trovy konania. K bodu 64 a 65 rozsudku. Považuje za nespravodlivé a nezákonné aj rozhodnutie - výrok o trovách konania, s ktorým nesúhlasí. Súd o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.2 C. s. p. Toto právne posúdenie súdu považuje za nesprávne. Spory s uplatnením náhrady nemajetkovej ujmy sa do 30.6.2016 posudzovali v oblasti trov konania podľa § 142 ods.3 O. s. p., čo odzrkadľovalo princíp, že ak výška plnenia závisí od úvahy súdu (§ 13 ods.3 OZ), potom súd prizná účastníkovi konania náhradu trov konania v celom rozsahu, aj keď tomuto účastníkovi neprizná plnenia v rozsahu, v akom ho požadoval. Je to z logického dôvodu, že plnenie je závislé od základného posúdenia veci, teda, či tu nárok vznikol (napr. zásah do zák. chránených záujmov občana, ochrana osobnosti). Súd konštatoval, že do zásahu zák. jej chránených práv došlo, teda bola v spore úspešná 100 %. Súd jej však nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu, v akom ju požadovala. Je toho názoru, že v danom prípade mal súd použiť § 255 ods.1 C. s. p. a priznať jej náhradu trov konania v celom rozsahu, čo považuje za nesprávne právne posúdenie [§ 365 ods.1 písm. h) C. s. p.]. Je nelogické, aby účastník konania, ktorý má vo veci úplný úspech, nemal právo na náhradu trov konania. Prichádza potom k takej absurdnej situácii, že bude jej priznaná nižšia relatívna náhrada, ako budú trovy celého konania. Je jej priznaná nemajetková ujma 2 000 €, ale bude musieť uhradiť trovy konania v sume, napr. 3 000 €. Toto je situácia, ktorá nemôže nastať, pretože dochádza k porušeniu práva na spravodlivé súdne rozhodnutia podľa čl.46 ods.1 Ústavy SR a čl.6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobodách. Domnieva sa, že § 255 C. s. p. je nedokonalý (takisto aj § 262 ods.2 C. s. p., ktorý neukladá súdu povinnosť rozhodnúť v určitej lehote), v rozpore s právom na spravodlivé súdne rozhodnutie. V tejto súvislosti navrhuje, ak odvolací súd nevyhovie jej námietkam, aby postupoval podľa § 162 ods.1 písm. b) C. s. p. a rozhodol uznesením takto: Konanie prerušuje do rozhodnutia ÚS o súlade právnych predpisov s Ústavou SR. Žiada odvolací súd, aby po právoplatnosti tohto uznesenia podal kvalifikovaný návrh na ÚS SR, či § 255 C. s. p. je v súlade s čl.46 ods.1 Ústavy SR, a to v konaniach, kde výška plnenia voči účastníkovi konania je závislá od úvahy súdu. Týmto rozsudkom súdu sa - podľa jej názoru - porušili princípy spravodlivého rozsudku (in his, quae contra „rationem“ iuris constituta sunt, non possumus sequi regulam iuris). (Placuit in omnibus rebus praecipuam esse iustitiae aequitatisque quam stricti iuris rationem, ako aj konformný výklad CSP s Ústavou SR (Quae rerum natura prohibentur, nulla lege confirmata sunt) a tiež, že zák. treba vykladať v súlade s jeho významom a účelom (Scire leges non est verba earum tenere, sed vim ac potestatem), napr. uznesenie NS SR 5Cdp 212/2010 z 29.11.2011. Ak za úkon priečiaci sa dobrým mravom podľa § 3 ods.1 OZ treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi (3Cdo 137/2003 NS SR), tak potom výrok rozsudku o trovách konania považuje za rozporný s dobrými mravmi. Za nesprávne právne posúdenie považuje aj argumentáciu súdu uznesením ÚS SR, I.ÚS 56/2017. Toto rozhodnutie ÚS sa viaže na obchodný záväzok (zmluvnú pokutu), s použitím moderačného práva súdu podľa § 301 Obch. zák., pričom sa nejednalo o voľnú úvahu súdu (§ 13 ods.3 OZ), ale vyhodnotenie dokazovania (bod 24 uznesenia ÚS SR), čo sa premietlo do výroku o trovách konania. Za správnu právnu argumentáciu považuje nález ÚS: IV.ÚS 599/2013-60, ktorým ÚS zrušil rozhodnutie NS z dôvodu, že o trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods.2 O. s. p., pričom správne mal použiť § 142 ods.3 O. s. p. I napriek tomu, že súčasná právna úprava C. s. p. nepozná rozhodovanie, ako to bolo upravené v § 142 ods.3 O. s. p., je potrebné § 255 ods.1 C. s. p. vykladať ústavne konformne, a teda, že ak bola v tomto konaní úspešná čo do základu (zásah do osobnostných práv na základe nezákonného rozhodnutia vyšetrovateľa a nesprávnym úradným postupom orgánov prokuratúry), tak súd mal priznať náhradu trov konania vo výške 100 %, a nie vo výške 26 %, a to i napriek tomu, že v časti o náhradu škody bola úspešná v značnej miere. B Odvolací návrh. Je toho, názoru, že odvolanie je podané dôvodne. Súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Či odvolací súd bude postupovať podľa § 162 ods.1 písm. b) C. s. p. alebo nie tvrdí, že súd nesprávne vyhodnotil jej skutkové tvrdenia, z nesprávne zistených skutkových zistení vyslovil nesprávny právny názor, nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, a preto žiada, aby na základe ňou uvedených rozhodných skutočností a skutkových tvrdení odvolací súd rozhodol rozsudkom podľa § 388

takto: Mení rozsudok takto: Žalovaná je povinná zaplatiť jej titulom nemajetkovej ujmy 17 600 €, do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a nahradiť trovy doterajšieho konania 2 849,69 €, do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku na účet jej zástupcu. Žalovaná je povinná nahradiť jej náhradu škody 1 083,96 € s 5,05 % úrokom z omeškania od 7.10.2014 do zaplatenia, do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Priznáva jej právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Žalovaná podala, v súlade s § 355 ods.1 CSP, v zák. stanovenej 15 dňovej lehote proti výroku č.1, výroku č.2 a výroku č.5 rozsudku toto o d v o l a n i e a uviedla: Podáva voči rozsudku odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP preto, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súlade s ustálenou judikatúrou slovenských súdov sa za právne posúdenie považuje činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd dospel v predmetnej veci k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. V určení titulu, ktorý zakladal nárok na nemajetkovú ujmu. Poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca v priebehu konania nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by mu prináležal nárok na náhradu škody v zmysle zák.č.514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zák.č.514/03 Z. z.; poznámka žalovanej). Podľa názoru súdu je nezákonným rozhodnutím, na podklade ktorého priznal žalobcovi náhradu škody podľa zák.č.514/03 Z. z. uznesenie vyšetrovateľa ORPZ, Úrad kriminálnej polície, oddelenie všeobecnej kriminality Košice - okolie ČVS:ORP-668/OJP-KS-2010 zo 7.4.2011, ktorým bola žalobkyňa obvinená z prečinu útoku na verejného činiteľa a uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Košice - okolie 2Pv 7/8/2011-9 z 3.5.2011 o zamietnutí sťažnosti obvinenej. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozhodnutie ÚS SR II.ÚS 163/2013-50 (z jeho odôvodnenia citovala). Citovala, čo Zák.č.301/05 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov v § 206 ods.1 výslovne stanovuje. Vznesenie obvinenia za tr. čin pritom nie je totožné s presvedčením o vine obvinenej osoby, ale je len vyjadrením vyššieho stupňa pravdepodobnosti, že skutok, pre ktorý bolo začaté tr. stíhanie sa stal, je tr. činom a spáchala ho konkrétna osoba, pričom je zároveň nevyhnutným predpokladom vykonávania niektorých ďalších úkonov tr. konania. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ sú splnené podmienky, ktoré Tr. por. predpokladá, musí byť takéto rozhodnutie orgánmi činnými v tr. konaní vydané. S výnimkou inštitútu dočasného odloženia vznesenia obvinenia sa nepripúšťa možnosť úvahy orgánu činného v tr. konaní o tom, či uznesenie o vznesení obvinenia vydá alebo nie. Zákonnosť tohto rozhodnutia, ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal je síce možné na podklade opravného prostriedku preskúmať, avšak dôvodom na zrušenie takého uznesenia nie je skutočnosť, že vina obvineného nie je bez pochyb preukázaná, ale len pravdepodobná. Obdobne v zmysle § 215 ods.1 písm. c) Tr. por. prokurátor zastaví tr. stíhanie, ak je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený. V prípade, že existuje pochybnosť o tom, či skutok, pre ktorý sa vedie tr. stíhanie spáchal obvinený, resp. ak posúdenie tejto otázky závisí od hodnotenia rozporných dôkazov, ktoré pripúšťajú aj možnosť, že obvinený je páchatelom tr. činu, je prokurátor povinný podať obžalobu. K odstráneniu rozporov, vyplývajúcich z navzájom si odporujúcich dôkazov môže dôjsť až po prejednaní veci a hodnotení dôkazov na hlavnom pojednávaní. Prokurátor v tr. konaní nemôže uplatňovať zásadu „in dubio pro reo“ (úvodzovky žalovaná) a teda zastaviť voči obvinenému tr. stíhanie len z dôvodu existencie pochybností o jeho vine. Pokiaľ orgány činné v tr. konaní postupujú v súlade s platným Tr. por., pričom sú povinné, ak sú na to splnené podmienky, vzniesť obvinenie konkrétnej osobe a následne na ňu podať obžalobu, nie je na mieste vyhodnocovať tento ich postup, ako aj rozhodnutia takto vydané ako nezákonné len preto, že v konaní pred súdom dôjde k oslobodeniu obvineného spod obžaloby. Tu je nutné poznamenať, že predsúdne konanie a konanie pred súdom sú postavené na odlišných princípoch. V tejto súvislosti sa táto skutočnosť najvýraznejšie prejavuje práve v tom, že kým prokurátor ako orgán činný v tr. konaní je v prípade pochybností o vine obvineného povinný podať na neho obžalobu, hoci nie je bez pochyb preukázané spáchanie skutku obvineným, v konaní pred súdom je dôvodom na oslobodenie obvineného spod obžaloby aj to, že sa nepodarilo spáchanie skutku obvinenému preukázať. V prípadoch, kedy časť dôkazov preukazuje vinu podozrivého, kým druhá časť jeho vinu vyvracia je orgán činný v tr. konaní, ak nechce postupovať contra legem, povinný vzniesť voči takej osobe obvinenie a následne, za predpokladu, že nedôjde k niektorému z Tr. por. akceptovaných odklonov v tr. konaní, je prokurátor nútený podať na obvineného obžalobu, hoci, pokiaľ na súde nedôjde k zmene dôkaznej situácie, bude takýto obvinený s poukazom na rozpornosť dôkazov spod obžaloby oslobodený. Legálnosť rozhodnutia orgánu činného v tr. konaní preto nemožno posudzovať na základe konečného výsledku tr. konania, ale len na základe toho, či boli splnené zákonné podmienky, stanovené pre jeho

vydanie. Z tohto dôvodu nemožno rozhodnutie o vznesení obvinenia vyhodnotiť ako „nezákonného“ výlučne na základe výsledku tr. konania, hoci celé dovtedajšie konanie prebiehalo zákonným spôsobom, všetky subjekty tr. konania postupovali v zmysle Tr. por. a všetky vydané rozhodnutia boli v tom - ktorom konkrétnom štádiu tr. konania zákonné a odôvodnené. Obdobne sa v rozhodnutí Lavrechov proti ČR z 20.6.2013 vyjadril aj Európsky súd pre ľudské práva a citovala, čo v odôvodnení, o. i., uviedol. V ďalšej časti odvolania reprodukovala časť obsahu svojho podania z 13.4.2018 na čl.1.97 p. v.-98 [toto podanie bolo zástupcovi žalobkyne doručené 23.4.2018 (doručenka pri čl.1.99), preto nie je potrebné, ani účelné ho znova uvádzať]. Citovala znenie § 5 ods.1 a § 6 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. Z jazykového a gramatického výkladu je nepochybné, že preto, aby mohla byť žalobcovi priznaná náhrada škody na podklade tr. stížania, musia byť splnené 2 podmienky. Po prvé, muselo byť v danej veci vydané rozhodnutie, v tomto prípade uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, a po druhé, toto rozhodnutie muselo byť v neskoršej fáze konania orgánom na to príslušným vyhodnotené ako nezákonné a na základe toho muselo byť zmenené alebo zrušené. Opakovane reprodukuje časť obsahu svojho podania z 13.4.2018 na čl.1.97 p. v. Je potrebné vychádzať aj z toho, že nebolo zistené „porušenie“ zásad tr. konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zák. postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný tr. čin a že preukázanie viny obvineného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom. V tr. veci vedenej proti žalobkyňi bolo tr. konanie vykonané v súlade s Tr. por. za súčasného rešpektovania základných zásad tr. konania, pričom uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené ani zmenené ako nezákonné. Nakoľko v danej veci nie je splnená základná podmienka uplatnenia náhrady škody - existencia nezákonného rozhodnutia - právny titul pre priznanie náhrady škody podľa zák.č.514/03 Z. z. neexistuje. V určení titulu, ktorý zakladal nárok na nemajetkovú ujmu. K otázke priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a jej dôvodnosti si dovolila zo všetkého najskôr poukázať na rozsudok na SR vedený pod 3Cdo 201/2007 z 30.7.2008, a citovala, k akému právnomu záveru v ňom došiel. NS SR teda došiel k záveru, že orgány činné v tr. konaní zákonným konaním v rámci tr. konania nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby a teda fyzickej osobe následne ani nemôže vzniknúť nárok na nemajetkovú ujmu, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnosti. Toto rozhodnutie súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy nezohľadnil a týmto právnym názorom sa ani nezaoberal. Nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z tr. činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v tr. konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zák., na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr príp. aj došlo k zastaveniu tr. stížania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo k oslobodeniu spod obžaloby. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ orgány činné v tr. konaní konajú v rámci tr. konania zákonne, nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby a teda ani fyzickej osobe následne nemôže vzniknúť nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do „jeho“ osobnosti. V ďalšom poukazuje na to, že v súlade s § 17 zák.č.514/03 Z. z. sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch určuje s prihliadnutím najmä na: osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Žalobkyňa preukazovala vznik škody v 2 oblastiach, a to v oblasti pracovnej a v oblasti súkromného života. Počas tr. stížania osobná sloboda žalobkyne nebola obmedzená, v obci sa zdržiava len občas, keďže dlhodobo žije v zahraničí, tr. stížanie jej nespôsobilu stratu zamestnania, resp. neudržateľnú situáciu na pracovisku, nespôsobilu rozpad rodinných ani pracovných vzťahov. V rámci výsluchu uviedla, že má narušené vzťahy s rodičmi životného partnera O. Fialku (uvedené uviedol vo svojom vyjadrení aj O. Fialka), čo však bolo vyvrátené výsluchom svedkov K. Fialkovej a O. Fialku staršieho, ktorí uviedli, že so žalobkyňou majú a mali dobrý vzťah, považujú ju za nevestu, napriek tomu, že sa s ich synom doposiaľ nezosobášila a hnevali sa na starostu, na neho zvalovali vinu pre nedôvodné tr. stížanie. O. Fialka starší bol pri tom, keď mala žalobkyňa kopnúť starostu a teda vedel, že sa skutok nestal tak ako uviedol starosta obce. S prihliadnutím na právny záver NS SR sa javí, že žalobkyňi nevznikla žiadna nemajetková ujma v dôsledku tr. stížania. Z uvedených dôvodov mal súd žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú. S prihliadnutím na uvedené má za to, že súd taktiež „neprávne“ a nespravodlivo priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 26 %. V prípade, ak by Krajský súd Košice napriek uvedenej argumentácii potvrdil napadnuté výroky rozsudku, žiada, aby odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku skutočnosť, že dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, keď za otázku zásadného významu jej procesný zástupca považuje otázku oprávnenosti konať v mene štátu s prihliadnutím na aplikáciu § 4 ods.1,2 zák.č.514/03 Z. z. - keďže aplikačná prax jednotlivých súdov je rozdielna a neexistuje v uvedenej právnej otázke žiadne zjednocujúce stanovisko,

ktoré by riešilo predmetný právny problém. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam navrhuje rozsudok zmeniť tak, že súd žalobu v celom rozsahu zamietaj, príp. ho ako nezákonný zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedla: Nestotožňuje sa s názormi žalovanej vyjadrenými v jej odvolaní a svoje stanovisko odôvodňuje nasledovne: Žalovaná svoje odvolanie odôvodnila tým, že súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, že v priebehu konania nepreukázala existenciu nezákonného rozhodnutia, teda že „uznesenia“ vyšetrovateľa o vznesení obvinenia nebolo zrušené iným rozhodnutím, že postupom OČTK nebolo zasiahnuté do jej osobnostných práv, že jej nevznikla žiadna nemajetková ujma, že súd nespravodlivo priznal jej náhradu trov konania vo výške 26 %, žiada pripustiť dovolanie odvolacím súdom z dôvodu, že ide o otázku zásadného významu v oprávnenosti konať za SR, a preto žiada odvolací súd, aby rozsudok zmenil a žalobu zamietol alebo aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. 1. K námietke žalovanej, že súd nesprávne právne posúdil vec v oblasti zrušenia nezákonného rozhodnutia a že nebolo zasiahnuté do jej osobnostných práv uviedla, že súd správne právne vec posúdil jej nárok, a to v časti do základu nároku. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením tr. stížania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák.č.514/03 Z. z. (uznesenie NS SR 4MCdo 15/2009 z 18.8.2010). Ako ďalej vyplýva z tohto uznesenia, ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým konaním priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospel NS SR k záveru, že ak došlo k zastaveniu tr. stížania alebo oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že tr. stížanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody začatím tr. stížania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (4Cdo 183/2009). Touto problematikou sa zaoberal aj ÚS SR a cituje názor, ktorý vo svojom náleze z 24.1.2017: III.ÚS 754/2016-42 vyslovil v bode 26 a, čo v ďalšom bode 26. na str.23 „uznesenia“ konštatuje. 2. K námietke žalovanej ohľadom trov konania uviedla, že sa stotožňuje s jej názorom, že toto rozhodnutie v tejto časti je nesprávne a nespravodlivé. Ale iba z toho pohľadu, že súd mal priznať jej náhradu trov konania v celom rozsahu, pretože bola v konaní úspešná (čo do základu) a výška nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu. Reprodukovala časť obsahu svojho odvolania na č.l.151. 3. K otázke pasívnej legitímácie uviedla, že za SR, v tejto veci, je oprávnená konať GP SR, a to podľa § 4 ods.1 písm. f) zák.514/03 Z. z. „zákona“ v znení zák.č.412/12 Z. z. V tejto súvislosti dala do pozornosti rozsudok NS SR: 8Cdo 289/2014 zo dňa 14.10.2015, publikovaný v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2016, ktorý len potvrdzuje jej názor. Právny názor vyslovený v tomto uznesení (judikáte) je záväzný pre všetky všeobecné súdy, a preto nesúhlasí s návrhom žalovanej (posledná str. ods.6), aby odvolací súd pripustil v tejto otázke dovolanie. V opačnom prípade by opätovne došlo iba k zbytočným prietahom v konaní, keďže otázka oprávnenosti konať v mene SR bola týmto uznesením vyriešená. 4. Na základe uvedených vyjadrení a argumentácie ňou žiada, aby súd nevyhovel návrhu žalovanej na zamietnutie žaloby, ale aby odvolací súd rozhodol v súlade s jej žalobným návrhom, ako aj v súlade s jej odvolacím návrhom, a teda aby zmenil rozsudok, priznal jej ňou požadovanú nemajetkovú ujmu, priznal jej právo na náhradu trov konania vo výške 100 %. Uplatňuje si trovy právneho zast. aj za toto vyjadrenie, ako trovy za ďalší právny úkon [§ 13a ods.1 písm. c) vyhl.655/04 Z. z. v platnom znení].

6. Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 474 CSP tento zákon nadobúda účinnosť 1. júla 2016.8. Podľa § 386 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

8. Rozsudok vo výroku III., nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom výroku v odvolacom konaní preskúmaný.

9. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, odmietol, podľa § 386 písm. b) CSP, odvolanie žalobkyne proti rozsudku vo výroku I. a vo výroku II. a rozsudok vo výrokoch I.,II.,IV. a V. potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu, na čom nič nemenia ani odvolania.

10. Podľa § 386 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

11. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade strana sporu, ktorej bola spôsobená ujma tým, že bolo rozhodnuté v jej neprospech.

12. Výrokom I. a výrokom II. napadnutého rozsudku, ktorým bolo žalobe sčasti vyhovené, sa žalobkyni nespôsobilá žiadna ujma, lebo bolo rozhodnuté v jej prospech, preto muselo byť jej odvolanie proti uvedeným výrokom odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou.

13. Ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených stranami nie je daný.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

15. Všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vecí (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

17. Súd použil správne právne predpisy, správne ich aj vyložil a na daný skutkový stav ich správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

18. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2 CSP) možno doplniť:

19. Súd správne nepriznal náhradu škody za úkon právnej služby (ďalšia porada s klientom), lebo zo spisu 5T 85/2011 nevyplýva, žeby bol tento úkon vykonaný.

20. Ani v bode 55., ani v bode 56. na str.16 rozsudku súd neargumentuje tak, ako to v odvolaní uvádza žalobkyňa.

21. Súd presvedčivo a výstižne odôvodnil, z akého dôvodu vyhodnotil zásah do osobnostných práv žalobkyne v nižšej intenzite, než v prípade uvedenom v náleze ÚS III.ÚS 754/2016-42 z 24.1.2017 a ak považuje odôvodnenie súdu za nepreskúmateľné, ide len o jej, ničím nepodložený subjektívny názor.

22. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že súd nesprávne vyhodnotil zásah do jej integrity, a na ilustráciu uvádza príklady priznanej nemajetkovej ujmy verejným činiteľom, z ktorých vyplýva, že je zjavný nepomer medzi jej uplatneným nárokom a priznanými nemajetkovými ujмами verejným činiteľom, a preto sa jej priznané finančné zadostučinenie javí ako neprimerané nízke, zároveň nespravodlivé a priam smiešne, treba

uviesť, že v prípade žalobkyňou uvedených príkladov, skutočnosť, že šlo o verejných činiteľov nebola primárnou pri úvahe o výške priznanej nemajetkovej ujmy, ale ňou boli spôsob, akým došlo k zásahu do ich dobrej povesti (prostredníctvom masových informačných prostriedkov), a okolnosť, že ich dobré meno nebolo poškodené iba v obci, kde bývali, ale v celom štáte.

23. Tvrdenie, že súd sa nevysporiadal s otázkou funkcie nemajetkovej ujmy v oblasti preventívnej a represívnej nie je pravdivé, lebo súd tak urobil v bode 57. odôvodnenia.

24. Správne rozhodol súd aj o trovách konania, lebo v prípade náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, sa pri posudzovaní miery úspechu v spore a pri určení výšky odmeny za úkony právnej služby vychádza nie z uplatneného nároku, ale z priznaného nároku.

25. Návrhu žalobkyne na prerušenie konania nebolo vyhovené, lebo odvolací súd nedospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade § 255 CSP.

26. Žalovaná v odvolaní v podstatnej časti iba opakuje skutočnosti uvádzané už v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd riadne vysporiadal a s jeho dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

27. Na rozhodnutia všeobecných súdov, uvádzané žalovanou v odvolaní nebolo možné vziať zreteľ, lebo boli vydané pred Nálezom ÚS SR III.ÚS 754/2016-42 z 24.1.2017, ktoré je ustálenou rozhodujúcou praxou najvyššej súdnej autority (čl.2 ods.2 veta pred bodkočiarkou CSP) a nie sú s ňou v súlade.

28. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

29. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31. Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovanej v ňom žiadne trovy nevznikli.

32. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba,

ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.